oddílu, zejména i v prvém odstavci § 17 užívá promiscue slov »podání soukromé žaloby« a »podání žádosti za trestní stíhání« zřejmě v témže významu a smyslu, nutno míti za to, že ani v odstavci 3. téhož paragrafu neměl na mysli podání obžaloby v užším slova smyslu (»obžalovacího spisu«, § 207 a násl. tr. ř.), nýbrž podání soukromé žaloby v širším smyslu, jak je všeobecně uvedena a míněna — ve významu návrhu na trestní stíhání vůbec — i v ustanoveních §§ 14 a 15 cit. zákona.

K zachování žalobního práva stěžovatele proti obžalovanému A. nebylo proto výhrady podle § 17, odstavec 3 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. potřebí, toto jeho právo nezaniklo a skutek obžalovaného může býti stíhán. Ježto kmetský soud následkem svého mylného právního posouzení této okolnosti nezabýval se předmětem obžaloby po stránce věcné, a zrušovacímu soudu nelze ve věci samé rozhodnouti, bylo napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a věc přikázati soudu prvé stolice, aby se vykonalo nové přelíčení a učinilo nové rozhodnutí (§ 288, odst. 2., č. 3 tr. ř.) Dr. Poláček.

Firma, pod níž provozuje obchody jednotlivec, nepožívá ochrany cti podle § 5 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. června 1937, Zm I 497/37 čís. 5937 Sb. n. s.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromé žalobkyně firmy G., zastoupené jediným majitelem A. S., do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, čís. 1 tr. ř. (nesprávně podle § 259, čís. 2 tr. ř.) obžaloby pro přestupek podle § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n.

D ů v o d y: Podle napadeného rozsudku došlo ke zprošťujícímu výroku podle § 259, čís. 1 tr. ř. (nesprávně podle § 259, čís. 2 tr. ř.), ježto soukromou žalobu podala »firma Gebrüder S., Stickerei und Gardinenfabrik in G. durch den Alleininhaber A. S.«, a ježto firma nepožívá ochrany podle § 5 zák. o ochr. cti.

Zmateční stížnost přiznává, že je správný závěr nalézacího soudu, že soukromou žalobkyní je v souzeném případě firma zastoupená jediným majitelem, napadá však závěr nalézacího soudu, jímž bylo této soukromé žalobkyni odepřeno oprávnění k žalobě.

Nesprávnost tohoto závěru a právo firmy jednotlivce k soukromé žalobě podle zákona o ochraně cti snaží se zmateční stížnost dovoditi

rozlišováním mezi firmou, pod níž provozuje obchody společnost, a firmou, pod níž provozuje obchody jednotlivec, jakož i

poukazem na to, že podle zákona o ochraně cti požívají ochrany i subjekty, jež nejsou ani fysickou, ani právnickou osobou.

Zmateční stížnost přiznávajíc, že společenské firmy nepožíi-

vají ochrany cti, zdůrazňuje, že při ublížení na cti firmě jednotlivce nezbytně musí býti ublíženo na cti i jejímu jedinému majiteli, neboť firma a její majitel se ztotožňují v tomto případě. Než tím lze odůvodniti toliko osobní právo majitele firmy k soukromé žalobě, nikoli však právo samé firmy. Platí tu jen to, co platí i v případě, bylo-li na cti ublíženo společenské firmě; také z útoku proti cti společenské firmy lze dovozovati právo k soukromé žalobě toliko pro její majitele (srv. rozh. čís. 5328 Sb. n. s.).

Zákon o ochraně cti vyjmenovává v § 5 výčetmo subjekty — jež nejsou fysickými osobami — jejichž čest je chráněna; jsou-li mezi nimi i subjekty, jež nejsou ani fysickými ani právnickými osobami (§ 5, odst. 1., čís. 4: periodické tiskopisy; § 5, odst. 1., čís. 3, § 34, odst. 2: politické organisace), nelze z toho dovozovati ochranu cti i pro jiné takové subjekty, jež nejsou v § 5 uvedeny. Jen v rámci tohoto předpisu lze posuzovati otázku, zda žalobní právo mají i subjekty, jež nejsou fysickými osobami, nikoli však v rámci pojmu »někdo« podle §§ 1 až 4, kdyžtě rozsah ochrany cti je upraven teprve v § 5 a nikoli v předchozích předpisech zákona č. 108/1933 Sb. z. a n.

Podotknouti je, že ze zákona proti nekalé soutěži — jehož se zmateční stížnost dovolává zcela všeobecně — nelze činiti závěry pro otázku, kdo je oprávněn k soukromé žalobě podle speciálního zákona o ochraně cti.

Byla proto zmateční stížnost zamítnuta jako neodůvodněná.

Dr. Poláček.

Z extradičních rozhodnutí ministerstva spravedlnosti.

(Srov. Právník 1935, str. 316; 1936, str. 31, 390, 665; 1937, str. 313.)

21. Čsl. trestního nároku proti cizinci zdržujícímu se na území a v moci československé nelze se zříci v zájmu cizího extradičního nároku. (Případ »Balzer«, č. 26.462/36-18 min. sprav.)

Výnosem z 23. března 1936 schválilo ministerstvo spravedlnosti podle § 59 tr. ř. usnesení vrchního soudu v Brně, aby říšskoněmecký státní příslušník X. byl vydán vládě německé ke stíhání pro trojnásobný zločin vraždy. Provedení vydání bylo však odročeno podle čl. 7 extradiční smlouvy s Německem, č. 230/1923 Sb. z. a n., neboť X. si odpykával v ČSR trest tříletého těžkého žaláře a nadto bylo proti němu v běhu další trestní řízení pro jiné trestné činy spáchané v naší republice.

Notou z 29. dubna 1936 oznámilo říšské ministerstvo spravedlnosti v Berlíně, že německá justice má naléhavý zájem na brzkém provedení trestního řízení proti X., neboť trestné činy, pro které bylo vydání z ČSR povoleno, byly v Německu spáchány již v roce 1928, takže další průtahy měly by neblahé následky na jakost svědeckých výpovědí. Proto se říšské ministerstvo spravedl-